

ROBBIE

vallomások I. – robbie

ONE

*Párizs
könyvek*

ELLA FRANK

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

ELLA FRANK

ROBBIE

vallomások I. – robbie

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

ELSŐ FEJEZET

VALLOMÁS

Ha létezik rossz döntés, úgy fogok dönteni.

RÉSZEGEN TELEFONÁLNI SOSEM OKOS HÚZÁS. De részegen felhívni egy házas embert? Az hatalmas ostobaság.

Ez a gondolat kavargott Robbie eltompult agyában, ahogy ott állt legjobb barátjával, Elliottal a CRUSH nevű klub bárpultjánál, és épp a negyedik Bitter Bitch koktélt gurította le. Nem volt újdonság ez a beszélgetés, amit lefolytatott magával... és *nem is örülök neki*, gondolta, ahogy dülöngélve szinte lerogyott a mellette álló székre. De egyre jobb ötletnek tűnt az éjszaka túlélésére, hogy magányos életével alkohol és nem hozzá való férfiak segítségével nézzen szembe.

A basszus ott dübörgött a testében, de ahelyett, hogy azt érezte volna tőle, hogy táncolni akar, bulizni, ahogy általában, ma este úgy tűnt, pont ellenkező a hatása. Inkább csak teljesen hülye ötletei támadtak.

– Totál kész vagy, Bianchi – állapította meg Elliot, és Robbie karját megszorítva egy bárszék felé irányította a fiút. – Mi történt? A harmadik ütött ki? Hány margaritát ittál a vacsorához?

Robbie feltartotta előbb kettő, majd három ujját, és vállat vont.

– Kit érdekel? Mindenki szilveszterezett vasárnap. Ez meg most az én estém, és ünnepelni akarok.

– Ha még ünnepelsz egy kicsit, emlékezni sem fogsz, milyen volt az első estéd az új évben.

– Nem érdekel – válaszolta Robbie, és legyintett egyet, kicsit túlságosan is belehajolva a mozdulatba. Szerencsére ott volt Elliot, és megátámasztotta. – Ma bulizni akarok. Csinálni valamit, amit nem szabad.

Elliot a bárpultra könyökölt, a táncolókat nézte.

– Miért nem mész ki oda, és hagyod, hogy valaki felszedjen? *Istennien* nézel ma ki, drágám.

Igaza van, tényleg jól nézek ki, állapította meg magában Robbie.

Szűk farmer volt rajta, második bőrként rásimuló, lila pólóval. Füstösre festette a szemét, és rózsaszínes szájfényt tett fel, amit pár napja vett, és... és eperíze volt. Igen, odamehetne táncolni, találhatna egy tetre kész pasit, és hagyhatná neki, hogy mindenfélét tegyen vele. De ma ez olyan unalmas ötletnek tűnt, olyan normálisnak, és annyira nem ezt akarta.

Valami vadra vágyott. Kalandra. Veszélyre. Ám amikor az a két férfi jutott eszébe, akikről tudta, hogy mindez együtt jár velük, Robbie gyorsan megrázta a fejét, szabadulni akart a képtől.

Ne gondoldj rájuk, intette magát, de mondani könnyű volt. Az egyikük a legszexibb pasas volt, akit valaha látott, a másik meg a legidegesítőbb... és ami még ennél is rosszabb, Robbie egyiküket sem kaphatta meg, akkor sem, ha akarja. Mi történt, hogy egyszerre mindenki házas? Ráadásul egymással házasodtak össze?

De akkor is *olyan* álmai voltak mostanában... ahogy hárman együtt vannak, izzadtan és meztelenül, és ez elég volt, hogy azt akarja...

Nem, nem, nem. Ez a lehető legrosszabb ötlet, mondta magának Robbie. *Akár részegen, akár józanul.*

Lehető.

Legrosszabb.

Ötlet.

Ráadásul az egyik nem is tetszik. Úgyhogy ne pörögj ezen!

– Houston hívja Robbie-t... – szólalt meg Elliot, és meglengette a kezét barátja arca előtt, mire Robbie vállat vont.

– Nem tudom. Most nincs kedvem.

– *Nincs kedved* hozzábújni egy meztelen pasihoz? Oké, mi történt a legjobb barátommal, mit tettél vele? – kérdezte Elliot, és kisöpörte fekete frufruját a homlokából.

– Nem tudom. – Robbie a pultra támaszkodott a székén ülve a szokásos drámai mozdulattal, és a pillái alól nézett fel Elliotra. – Azt hiszem, gyászolok, El, és nem tudom, hogy másszak ki.

Elliot a homlokát ráncolta.

– Loganról beszélsz? Azt hittem, örülsz, hogy összejött Tate-tel.

– Igen, de... Eljegyezték egymást, és most egyszer csak... házas.

Házas, érted?

– Tudom, szívem. De tudtad, hogy ez lesz.

– Ettől még nem könnyebb. Tudni, hogy még két újabb gyönyörű pasi vonul ki a piacról egy gyűrű meg egy papír miatt, azért elkeserítő.

– *Még kettő?* – Ismételte Elliot, és gyanakodva méregette Robbie-t. – Kit tudsz még, aki szintén elkelt?

Julien, jutott Robbie eszébe rögtön, és megjelent előtte a híres séf arca, és... *Julien Thronton*, a „*Farok*”. Julien neve már ott is zakatolt

Robbie fejében. Tett róla, hogy a Jul szótagot megcsúsztassa, ahogy maga Julien tette, mikor bemutatkozott azon az éjszakán a bárban. Ez a... Julien „igen, meleg vagyok, szuper, igen, házasságban élek a legnagyobb ellenségeddel” Thronton. Na, ő is foglalt.

– Nem, senkit – mondta Robbie az ajkát biggyesztve. Aztán megfordult a széken, nézte az egymásra nyomuló, hullámzó férfiak tömegét. – Menj, játssz kettőnk nevében! Én itt maradok, üldögélek, és...

– Emésztesz?

– Na, azt azért túlzás lenne állítani az állapotomban – vélte Robbie és megremegett. – Menj, tapogasd a pasik izmait a nevemben is. Egyikünknek muszáj kiélveznie, amit lehet.

Elliot összeszorította az ajkát.

– Nem is tudom...

– Én elüldögélek itt. Nem megyek sehova – ígérte Robbie, és keresztbe tette a mellén az ujját.

– A szíved a másik oldalon van, nagyokos.

Robbie áthúzta a kezét balra.

– Én elszenvedek itt magamban, hogy a testem sajogjon holnap, és elvonja a figyelmem az összetört szívemről.

– Na, jól van, mimóza, ne ess kétségbe! Hamarosan eljön a mesebeli herceged.

– Nos, addig is... – Robbie a pultos felé intett. – Leiszom magam a sárga földig, és remélem, ha eljön, akkor rám is mászik, vagy legalább, izé, életre kelt egy csókkal.

Elliot Robbie karjára tette a kezét.

– Ne menj sehova! Visszajövök érted.

– Nem hiszem, hogy tudnék járni, úgyhogy... maradok. Jó fiú leszek.

– Nem tudom, mennyire jó, de... – Elliot vigyorgott, és mielőtt a táncolók közé lépett volna, megkérdezte: – Hol a telefonod?

Robbie a nadrágzsebébe nyúlt, előhúzta a mobilt.

Elliot megnyitotta a névjegyeket, rákoppintott a nevére, és visszavette a telefont Robbie elé a bárpultra.

– Ha kellek, hívsz. Ne menj innen sehova!

Robbie a homlokához érintette az ujjbegyeit hanyag tisztelgés-ként, és csuklott egyet.

– Igenis, uram!

– Rendben. Jövök vissza. – Elliot a pultozhoz fordult: – Ez az utolsó itala – mondta.

Mikor a pultos bólintott, Robbie eltátotta a száját.

– Hé, nem vagy az anyám!

– Szerencséd. Ő el is porolná a feneked, a nővéreidről nem is beszélve, pedig szerintem jobban örülnél ilyesminek egy olyan pasastól, aki utána meg is csinál. Na, majd jövök.

Robbie egy legyintéssel elbocsátotta Elliotot, és nagy érdeklődéssel pörgette a névjegyek listáját a telefonján, keresett valakit, akivel eltölthetné az időt. Nem is érezte igazán, mennyire berúgott, amíg el nem ért Julien számáig, mert csak ez lehetett az egyetlen magyarázat, amit ki bírt találni arra, hogy miért hívta fel.

És akkor ennyi: *Ha létezik rossz döntés, úgy fogok dönteni.*

– Ízlik? – kérdezte Julien a férjével szemben ülve az asztalnál.

Joel Priestley épp most tett a szájába egy falatot az új kreálmányból, amit Julien ma estére elkészített neki.

Julien az utolsó simításokon dolgozott az új étterme megnyitása előtt – úgy egy hónap múlva tervezte felavatni –, és idegesen várta a

végző ítéletet, ami mindig Priesté volt, aki a falat után belekortyolt a pinot noirba, ez járt a ma esti ételhez.

Priest nyelt, szalvétát nyomott az ajkához, óvatosan megtörölte a szája sarkát. Julien nem bírt tovább a nyelvébe harapni, megszólalt:

– Kinyír, hogy nem mondasz semmit, *mon amour*.

– Engem meg kinyír a türelmetlenséged. Hadd érezzem rendesen az ízt, Julien. Hadd élvezzem ki, ha már az egész napot azzal töltötted, hogy tökéletes legyen.

– Az egész hetet – javította ki Julien. – És tudod, én inkább az azonnali megerősítést választanám.

– Jó, de még te is képes vagy fékezni magad, ha az az utasítás. Szóval, most tedd azt, és hagyjál, hadd élvezzem az ételt!

Julien a nyelvébe harapott, és az ölébe csapott egy szalvétát. Priest felhúzta az egyik szemöldökét, várva, hogy a másik mit mond, de Juliennek volt annyi esze, hogy tudja, mikor nyissa ki a száját és mikor ne. Direkt a ma estére rendezte be a terepet, hogy elegáns vacsora legyen. Finom teríték, borospoharak és hajtogatott szalvéták, és ekkor még előállt a győztes húzással: *magret de canard aux cerises avec une sauce au Porto*. Rózsaszínűre sült kacsamell cseresznyével és portói szósszal.

Figyelmesen nézte, ahogy Priest késének az éle a puha húsba vág, és a szájához emeli a falatot. Julien a feszült várakozástól az ajkát nyalogatta.

Szerette nézni, ahogy Priest eszik. Van, akinek ez furcsa lehet, de számára nem, hiszen ő műveket alkotott, ehető műveket, ez volt a foglalkozása. Elképesztően jó érzés volt, ahogy nézte a férjét, amint ráérősen élvezte a művét, bár időnként bosszantó is.

Van valami nagyon is erotikus abban, ha az ember főz, aztán a szerelmével együtt eszik, és Julien régóta rájött, hogy Priest jóváhagyásának súlya van, és sosem bírta izgalom nélkül várni a válaszát.

– *Viens ici* – szólalt meg Priest, amikor letette a villáját a tányér-ra, és Julienre nézett.

A szemében várakozás villant.

Julien felállt, és ahogy az asztal túlsó oldalára került, továbbra is a másik férfit nézte, aki hang nélkül bámulta őt.

Kifinomultságba és klasszikus stílusba csomagolt káosz. Ez az én férjem, állapította meg magában Julien, mert csakis Priesttől telhetett ez: teljes nyugalomban ül egy szobában, ugyanakkor mintha elektromosság vibrálna a tekintete erejétől.

Ahogy Julien közelebb lépett, Priest megnyomott egy gombot a lejátszó távirányítóján, és mikor Sinatra *Young at Heart*jának dallama betöltötte a lakást, Julien pulzusa meglódult. Ez az ő dala volt.

Julien megállt a férje oldalán. Priest felnézett rá.

– Ez az étel csodálatos volt. Messze az egyik legjobb dolog, ami valaha a számban járt.

Julien végigfuttatta az ujjait Priest arcán.

– Ez igazán nagy bók, mert első kézből tudom, mi minden járt már ebben a számban.

Priest felnyúlt, gyorsan, mint a villámcsapás, és elkapta Julien csuklóját.

– Vigyázz magadra, Julien! Csak mert elégedett vagyok, még ügyelj a nyelvedre! Vagy talán... az is jó mulatság lenne. Bár igaz, ami igaz, ez az eddigi legjobb kreálmányod.

Julien farka lüktetett a bókra, kicsit megdöntötte a fejét.

– *Merci beaucoup.*

Priest eltolta magát az asztaltól, elfordult a székén, hogy megragadja Julien karját, és behúzta a két combja közé.

– *Au contraire*, szerintem most rajtam a sor, hogy köszönetet mondjak. És a csúcson akarom abbahagyni ezt az estét, ezt meg csak úgy lehet, ha megkóstollak.

Ahogy Priest elengedte Julien csuklóját, ujjai a nadrágja gombjai felé indultak, de Julien megállította.

– *Non*, Joel. Túlságosan fel vagy húzva.

– Csak egy kicsit, csak kóstolót – felelte Priest, és mivel ilyen könnyörgést Julien ritkán hallott tőle, engedett.

– Rendben. Egy kicsit.

Priest letérdelt, és átengedte magát a pillanatnak. Kedvenc dala, az *Ol' Blue Eyes* szól, Sinatra nekik adott szerenádot, és ő elmerült az előtte álló csodálatos férfi látványában, és mint mindig, örületesen büszke volt, hogy a magáénak vallhatja Julient. Új munkahelye, a Mitchell & Madison karácsonyi partija óta olyan magasra hágott otthon a feszültség, hogy ki kellett ereszteniük a gőzt, ha nem akartak felemésztni.

Volt egy tervük régebben, hosszasan beszéltek róla, hogyan lehetne legjobban becserkészni Robert Bianchit, és mikor ez a történet kicsúszott a kezük közül, Priest feszült lett, Julien pedig kirakta a „tilos behajtani” táblát magára, mert nagyon is tudta, milyen ilyenkor a férje.

Ám ma éjjel Priest inkább átadta magát Juliennek.

Megmarkolta Julien csípőjét, és mikor Julien körözni kezdett a farka tövével, és felé fordult, Priest végighúzta a nyelvét a makkján.

– Szopjalak le? – kérdezte rekedten. – Nagyon megérdemelnéd.

– Ugye? Olyan egy morgós fark voltál mostanában – felelte Julien, és a melle vadul emelkedett és süllyedt a vékony, burgundivörös pulcsi alatt.

Igaz, Priest rém ingerlékeny volt mostanában, és bár Julien tudta kezelni a férje domináns oldalát, mindig valami nagyon különleges kellett hozzá, hogy visszarántsa Priestet arról a pengeélről, amin éppen aktuálisan táncolt. És ez a különleges valami pont az volt, amit Julien nem volt hajlandó teljesen feladni: az irányítás.

Priest nem válaszolt, csak a gyapjúpulóvert nézte.

– Vedd le a pulcsidat! – mondta.

Julien nem habozott. Megfogta a kasmíryanag szélét, és felhúzta magán. Kidolgozott teste feltárult, éles körvonalai láttán Priest egy pillanat alatt megkeményedett.

Julien vállát és bal karját bonyolult minta díszítette, és a bal mellére az *Amorè* szót tetováltatta folyóírással. Ahogy húzta le a pulcsit, a tetoválás megmozdult, és Priest legszívesebben felállt volna, hogy végighúzza rajta a nyelvét. De mikor Julien türelmetlenül a földre hajította a ruhadarabot, Priest felnyögött a mozdulatra, és inkább végigsimította Julien oldalát, egészen fel a mellbimbójáig, majd mindkettőt megcsípte. Erősen.

– *Putain* – hunyta le a szemét Julien, és előretolta a farkát.

– Csodálatos – mondta Priest olyan elismerő hangon, hogy Julien megint kinyitotta a szemét. – *Csodálatos* vagy, Julien.

Julien a férje hajába markolt, hátrahúzta a fejét, és Priest látta, hogy ott táncol Julien szemében és kipirult arcában a vágy, mindkettejük önmegtartóztatásának a vége.

– Bizonyítsd be! – mondta Julien.

Priest végigsimította Julien bordáit, le a fenekéig. Belemarkolt a két farpofájába, előrehúzta, és végigkarcolta a fogával a csípőjét. Julien

felnyögött a bizsergető fájdalomra, Priest a lába közé fúrta az orrát, szimatolt, élvezve a zuhanyzás friss és Julien tompa illatának keverékét.

Előfordult, hogy ilyenkor azt kívánta, bár tudná, hogyan uralkodhatna magán. De ott száguldott benne az adrenalin, és Priest tudta, hogy ha bejut ebbe a férfiba, az nem lesz könnyű menet.

Julien sürgetőleg közelebb húzta Priest arcát a farkát keretező, gondosan vágott szőrzethez, a keménysége végigcsúszott férje rövid borostáján, amit idén télen növesztett, és elkínzott eksztázis hangja tört fel a torkán.

– *C'est bon* – mondta Julien. Priest le-fel járatta az arcát az érzékeny húson, és a Julien torkát elhagyó hangok alapján ez kurva jó érzés lehetett. – Szopj le, Joel!

– Kérd szépen, és akkor talán megteszem.

– Szopj le, Joel. *S'il te plaît?*

Micsoda bajkeverő, gondolta Priest, és belenézett a férje baljósan csillogó szemébe. Gondolatban feljegyezte, hogy később megbünteti még ezért Julient, aztán a nyelvével végigsimított Julien farkának hegyén, ahol megjelent egy csepp előváladék. Ekkor harsant fel a szobában a telefon csengőhangja.

Julien ledermedt, amikor Priest felemelte a fejét, és bosszúsan meredt rá.

– *Je suis désolé*. Azt hittem, lenémítottam.

– Jól tetted volna – felelte Priest, és talpra állt. – Ki kellett volna kapcsolnod. Ez nem mozi, ne kelljen már emlékeztetni. És mivel egy másodperccel ezelőtt modortalánul viselkedtél, most itt kell várnod, amíg lerendezem, bárki legyen is a vonalban. Aztán majd eldöntöm, jár-e neked, hogy élélvezz.

– Ez gonoszság. Még tőled is túlzás.

– Tarts ki! – mondta Priest, Julien erekciójára nézve, és átment a konyhába. A telefon a pulton hevert. – Különben várhatsz.

– *Salaud.*

– Igen, pontosan – felelte Priest, de mikor lenézett a kijelzőre, az ott megjelenő név és szám valamelyest mérsékelte a feszültségét.

– Nos? – kérdezte Julien.

Priest éles pillantást vetett Julienre.

– Azt hiszem, tetszeni fog ez a fordulat.

Julien lenézett haragosan meredező farkára, és megrázta a fejét, miközben Priest visszasétált hozzá, telefontal a kezében.

– Azt kétkem.

Priest egyik kezével megmarkolta férje keménységét, mire Julien az ebédlőasztalhoz kapott, hogy ne essen el.

– Hát még nem tudod, hogy soha ne kételkedj bennem? – mondta Priest. Megnyomta a zöld gombot Julien telefonján, és a füléhez emelte a készüléket. – Robert Bianchi. Nem mondták neked, hogy nem illik ilyen késő este felhívni másnak a pasiját?

MÁSODIK FEJEZET

VALLOMÁS

*A francia akcentustól és a parancsolgató seggfejektől
megőrülök... és feláll a farkam.*

AHOGY FELFOGTA AZ ALKOHOL KÖDÉN ÁT, hogy a saját nevét hallja, Robbie igyekezett rávenni magát, hogy tegye le a telefont. Attól a másodperctől fogva, hogy benyomta Julien számát, tudta, hogy ez nagyon rossz ötlet, és az, hogy Priest vette fel, meg is erősítette, hogy ez *tényleg* minden idők legrosszabb ötlete volt.

Csak ült ott a fülére szorított telefontal, és próbált szabadulni a riadtságtól, amit érzett, amikor Joel Priestley kimondta a nevét. Akkor találkozott azzal a farokkal, mikor az unokatestvérét, Vanessát képviselte, és Priest folyton hercegnőnek vagy édesemnek szólította, a maga leereszkedő modorában.

De az én nevem ezen a hangon? Édes. Jó. Istenem.

– Robert?

Lépj ki ebből! Utálod ezt az alakot, elfelejtetted?

– Robbie. És sosem mondtad még a férjednek, hogy nem illik megadnia a számát, ha nem szingli? – mondta, elég büszkén arra, hogy nem remeg meg a hangja... vagy legalábbis nem annyira.

– Mikor először találkoztunk, Robertként mutatkoztál be, nem? – folytatta Priest, ügyet sem vetve Robbie kis beszólására Julienre. – Az jobban tetszett.

Úgy tűnt, évezredekkel ezelőtt történt, de az azóta eltelt rövid hónapok alatt Robbie-nak sikerült visszanevesztenie a golyóit és a személységét, és nem volt biztos benne, hogy Priestnek vagy bárki másnak hagyni akarja, hogy megmondja neki, milyen nevet használjon.

– Szerinted érdekel, mi tetszik neked, és mi nem? – horkantott Robbie. – Robbie-nak hívnak, és nem veled akartam beszélni amúgy sem.

– Ez igaz – ismerte el Priest képtelenül nyugodt hangon. – Azért telefonáltál, hogy a férjemmel beszélj.

Robbie körbenézett, és hirtelen elfogta a bűntudat, hogy felhívott egy házas pasit, nem akar-e... *Pillanat. Miért kellene rosszul éreznem magam? Nem kényszerítettem Julient, hogy megadja nekem a számát.*

– Szóljak neki? – kérdezte Priest. – Itt van.

Várj csak, ne. Ez valahogy... nem helyes, azt hiszem.

– Robert?

– *Nem*, nem akarom, hogy idehívd.

– *Bonsoir*, hercegnő. Kösz, hogy hívtál. Az időzítés... *parfait* volt.

Ahogy Julian érzéki baritonja szólalt meg a férje hangja helyett, Robbie-nak azonnal felállt a farka, és mikor rájött, hogy Priest még ott van valahol, és hall mindent, oda kellett nyomnia az öklét a sliccéhez, hogy az ereiben száguldó örült izgalmat lecsillapítsa.

Kurva életbe, mi ütött belém? Ez nem is szexi. Házasok, mondta magában Robbie.

De mikor felidézte, ahogy ez a két ember ott áll a Mitchell & Madison karácsonyi buliján, öltönyben, és olyan intenzíven bámulják, amelyet még sosem élt át, belátta, hogy... *de igen, ez állati szexi.*

De akkor is szorult belé némi büszkeség, a pokolba, és Julien nemrég hülyét csinált belőle.

– Nem akarok beszélni veled – mondta.

Ez ugye, látszik is abból, hogy felhívtalak?

– *Non?* – folytatta Julien, és bármilyen részeg volt is Robbie, látta maga előtt a gúnyos félmosolyt, ami ott ült az arcán a tévében is, a *Chef Master* valóságshow-ban.

– Nem. Még mindig haragszom rád azért, amit tettél. Flörtöltél velem, pedig házas vagy.

Julien rekedt nevetése hangzott fel a telefonban, és Robbie az ajkába harapott, próbálta visszafojtani a kitörni készülő sóhaját. Aztán megesküdött volna, hogy a nevetés nyögésre váltott, majd Julien megköszöri a torkát.

– Ne legyél ilyen – mondta. – Azért voltam ott, mert a férjem megkért rá. És örülök, hogy ott voltam. Te... csodálatos vagy.

– Ne próbálj ledumálni a lábamról – vetette oda Robbie, bár legszívesebben odahívta volna Julient, hogy találkozzon vele itt, a bárpultonál.

Ajjaj, azok a koktélok. Tényleg elég lett volna ma estére néhány margarita, vagy oda kellett volna adnia a telefonját Elliotnak. Nem volt magánál, nem volt képes felelős döntésre. Főleg, ha Julien továbbra is így nyög a fülébe, mint most. *De miért nyög?*

– Nem viccelek, Julien. Nem akarok beszélni veled. Totál hülyének éreztem magam miattad. Miattatok.

– Tudjuk. És bocsánatot kérünk. De tudod, *te hívtál engem...*

– És a *férjed* vette fel. Ez elég biztosan annak a jele, hogy rossz ötlet volt.

– Mégis megtetted.

Robbie érezte, hogy halálra válva elvörösödik, bár ebben az alkoholnak is volt némi szerepe.

– Gyakran csinálsz ilyet? – kérdezte Julien.

– Milyet?

– Olyasmit, ami rossz ötletnek bizonyul.

– Még mindig veled beszélek, nem?

Julian kuncogott, és a hangja olyan szexi volt, hogy Robbie-t szinte meglepte, hogy nem olvadt pocsolyává itt, a padlón. Véget kellett vetnie ennek. Már az is bajt jelentett, ha csak *belegondolt* a lehetőségekbe. De ki tudja miért – talán a harmadik koktél lehetett a ludas –, mégis vonalban maradt.

– *Oui*, még mindig. És ha akarod, lehetek elég rossz, Robbie. *Tu n'en as pas la moindre idée.*

Basszus. Ez meg mit jelent? Robbie legszívesebben megkérdezte volna. De nem számított igazán. Ha Julien franciául mondott bármit, Robbie pulzusa az egekig ugrott. Kurva szexi volt.

Amikor próbált valami olyanra gondolni, ami eloszlatná a meztelen, kemény és... izé, rosszul viselkedő Julien képét, nos, akkor sajnos ez jutott először az eszébe:

– És a másik feled hova tűnt?

Ez az... Gondolj arra, hogy utálod a férjéd! Ennek működnie kell.

– Priest?

– Aha – felelte Robbie a szemét forgatva. – Hacsak nincs ott más is éppen. – Mikor újabb nyögést hallott, eltátotta a száját. – Jóságos ég! Van ott még valaki? – És csuklott egyet, ahogy az alkohol és a megbántottság erőit vett rajta.

– *Non*, nincs itt senki más, csak... *ahhh*, Joel – nyögte Julien Robbie fülébe, és Robbie gyorsan körbenézett, hogy lássa, hallotta-e még valaki ezt a... ezt a nyilvánvalóan *kéjes* hangot. – Tartanád egy percre, hercegnőm?

Ezt most komolyan gondolja? – tűnődött Robbie.

Az alkoholtól nehezen nyert értelmet a sok örült képzelgés.

Tényleg csinálják? Istenem. Tényleg.

A káromkodás. A lihegés. *A nyögések*. Robbie-nak nem kellett bemutatni a forró szex hangjait, és ahogy a másik kettő a vonal túlsó végén egyre hangosabb lett, *pontosan* tudta, mit hallgat.

Tedd le, mondogatta magának. Kizárt, hogy füleljen, ahogy Julien végigcsinálja a ki tudja, mit. *Tedd le most!*

De nem tette le, és úgy döntött, hogy az italt hibáztatja a döntésért. Inkább lecsúszott a székről, egy sötét helyet keresett, hogy... *hogyan kiélvezze ezt?*

Kurvára igen! Mégis, kit akarok átverni? Igen, ki akarom élvezni.

Robbie egy beugró felé tartott, el a bárpultról és a tánctérről, és nekidőlt a falnak.

– *Oui. Encore. C'est tellement bon, Joel... J'y suis presque* – szólalt meg Julien hangja, és Robbie nem tudta leállítani magát.

Ezúttal nem azért fogta meg ágaskodó farkát, hogy a sajjást csilapítsa, hanem hogy végigmasszírozza a lüktető keménységét.

Fogalma sem volt, mit mondott Julien, de szexibben hangzott, mint bármi, amit eddig hallott. Aztán Julien tovább beszélt, ki mondta Priest nevét, és Robbie majdnem elélezett a fejében kavargó képektől... ahogy, mint gyanította, Julien is. Robbie eltűnődött, vajon pontosan mi lehet ebben Priest szerepe? Robbie nem hallotta a másik férfit, talán mert... *mert tele van a szája?*

Édes szűzanyám, erre a gondolatra Robbie...

– Dugj meg! – mondta ki Robbie, és lehunyta a szemét.

Magára parancsolt, hogy engedje el a farkát, és olyan erővel vájta a körmét a tenyerébe, hogy fájjon.

Amíg meg nem nyugodott a légzése, észre sem vette, hogy a telefon másik végén csend lett.

– Ezt vegyem meghívásnak? – hallotta.

És ahogy a tárgyilagos hang belehasított a fejébe, Robbie megállapította, hogy már nem Juliennel beszél, hanem azzal az emberrel, aki a legtöbb gondot okozta neki: Priesttel. Juliennel – ezt Robbie tudta jól – flörtölhet és viccelődhet, nincs belőle semmi gond. De Priest? Ő más történet. Ő dühítő, fészkos, ijesztő történet. Nem abban az értelemben, hogy az az ember bánatná őt, hanem hogy teljesen átlát rajta.

– Robert? Ezt vegyem meghívásnak?

Robbie pislogott párat, és önkéntelenül a szokásos fegyveréhez nyúlt ezzel az emberrel szemben, elővette a maró gúnyt.

– Szeretnéd, mi?

– Igen. Azt hiszem, mostanra már rájöhetél, hogy igen.

Robbie-t felkészületlenül érte a beismerés. A vodkától forgott a feje, nyelt egyet, és próbálta volna folytatni a beszélgetést, de Priest nem várt rá. Inkább tovább beszélt.

– Micsoda éles nyelve van, Mr. Bianchi. Gyilkol a szavaival, legyen bárki a közelében. Ezt nagyra értékelem. És azt gondolom, hogy közös az érdeklődési területünk is: meg akarjuk dugni Julient.

Döbrent hang tört fel Robbie torkán, de sikerült összerendeznie a nyelvét, viselkedett, összekapart pár agysejtet.

– Amit te nyilvánvalóan épp az előbb tettél meg. És ami azt illeti, nincs éles nyelvem, és nem gyilkolok. Csak kimondom az igazságot.

– Ahogy én is. És nem dugtam. Leszoptam, te meg hallgattad – társalgott Priest, és egyszer csak sebességet váltott. – Mennyit ittál ma? Más a hangod. Kásásabb, mint általában.

– Huh, hát, ez kurvára nem a te fogod.

Robbie gerince megfeszült az idegességtől, a farka meg valami egész mástól.

– Robert, elárulhatod nekem most is, vagy majd akkor, ha érted megyünk Juliennel.

Robbie az ajkába harapott, nem tudta eldönteni, izgatottá vagy idegessé teszi az ötlet, hogy ezek ketten eljőjenek érte.

– Kizárt, hogy hazamenjek veletek – közölte, de tudta, nem kell hozzá sok, és meggondolja magát. – Sajnálom, hogy egy *harmadikra* van szükséged, hogy kielégítsd a pasidat, de tutira nem én leszek az.

– Ezt gondolod? Hogy nem tudom kielégíteni Julient más segítségével?

– Egyáltalán nem gondolok rólad semmit.

– Rendben – mondta Priest, majd elég hosszan hallgatott, hogy Robbie keze visszakússzon a farkára. *Istenem, még mindig kurvára áll.* – És még meddig tervezel hazudni magadnak, Robert?

– Nem hazudok magamnak, *Joel* – felelte Robbie, ami a legnagyobb hazugság volt. – Nem tetszel nekem, és nem akarok beszélni veled többet. Úgyhogy, ha végeztünk, leteszem, és hazamegyek az ágyamba.

Az ágy említésére Robbie előtt hirtelen megjelent Julien képe, bünyösen szexin, ahogy Priest épp szopja... *Nem. A francba vele.*

– Utállak – mondta Robbie.

– Tudom. Ami azt jelenti, hogy van egy kis gondunk nekünk ketőnknek.

– Nekem nincs.

– De igen. Nem kedvelsz engem.

– Hé, pont ezt magyarázom.

– Tudom. De a gond az, hogy felzaklatsz – válaszolta Priest. – És miközben felzaklatsz, a férjemnek feláll rád a farka.

Erre a kis bejelentésre Robbie-nak gombóc nőtt a torkába, nem bírt nyelni sem. Pedig általában nem okozott gondot neki az ilyesmi.

– Nos, a házasságod *tényleg* nem az én problémám – mondta, bár a farka épp hirtelen nagyon is azt akarta, hogy az legyen.

– Igen, egyetérték. De mostanra nyilvánvalóvá vált, hogy mindketten azt szeretnénk, hogy te legyél a megoldás.

– Ha-ha-ha-ha. Sajnálom. Ezt úgy mondtad, mintha pár kanál cukrot kérnél kölcsön. Ne haragudj, hogy ezt kell mondanom, de nem érdekel, hogy *megoldjam* bárkinek a házassági problémáit. Ráadásul – folytatta Robbie, felemelve hangsúlyként egy ujját, mintha Priest láthatná –, nem szoktam olyanokkal játszózni, akik szent esküt tettek.

– De hazudozni szoktál, az világos. Már kétszer is megtetted – vélte Priest. – Ezen javítanunk kéne.

– Nem hazudok. És nem dolgozunk semmin együtt. *Én* leteszem a telefont.

– Akkor ha Logan megkérné, hogy szállj be egy hármasba vele meg Tate-tel, nemet mondanál?

Mondana erre nemet bárki is? – ez volt Robbie első gondolata.

– Na, ugye – vetette oda Priest. – Igazam volt, minden azon múlik, kit köt a szent eskü. Azaz hazudtál.

Robbie zavarba jött a saját gyengeségétől, és hogy ezt hozzá is vágták. Meg az egész beszélgetéstől általában. Nem jutott eszébe semmi, amit mondhatna, egyetlen szó sem.

– Ne verd át magad, Robert! Érdekel, amit mondok. Julien és én igenis érdeklünk, különben azonnal letetted volna, amint felvettem a telefont. Áll a farkad éppen, ugye?

Na, erre végre tudott válaszolni.

– Mekkora seggfej vagy!

– Néha igen. De szerintem ez tetszik neked, igaz?

Tetszik neked? – tette fel a kérdést magának Robbie. *Basszus, talán igen. Különben miért beszélnék vele még mindig?*

– Hol vagy? – mondta Priest.

– Szerinted megmondom?

– Nem ezért telefonáltál? Hogy megkérj Julient, menjen el, és vigyen magával?

– Ami azt illeti – mondta Robbie, arra jutva, hogy ezek ketten az igazsággal akarják sokkolni –, azt reméltem, hogy elvisz, és csak utána megy el. De már elment, úgyhogy...

– Juliennek nem okoz gondot, hogy akárhova elvigyen és elmenjen, akkor sem, ha ma este egyszer már megvolt neki. – Priest hangja ijesztő mélységűre váltott. – Úgyhogy ha tényleg ezt akard, akkor ne baszakodj, hanem mondd meg, hol vagy.

Robbie szíve kihagyott egy ütemet a parancsoló hangra, mintha hullámként csapott volna át a feje fölött.

– Megörültetek? – suttogta.

Vagy én örültem meg, hogy egyáltalán fontolóra veszem, megmondjam-e neki, hol vagyok?

– Biztosítalak róla, nagyon is észnél vagyunk. Hol vagy, Robert?

Robbie kinézett a zsúfolt táncterre és tudta, hogy valószínűleg élete legnagyobb hibáját követi el. De ez nem tartotta vissza attól, hogy megadja magát.

– A CRUSH-ban.

HARMADIK FEJEZET

VALLOMÁS

*Nehéz jó döntést hozni, ha a rossz úgy néz ki,
mint Julien és Priest.*

NE BÁMULD MÁR AZ AJTÓT, intette magát újra Robbie fél órával később, a bárpult végében ülve, tekintetével a bejáratra tapadva. *És ne nézz ki ilyen kétségbeesettnek! Ez nem az első kavarásod.* De akkor is olyan érzés volt, mintha az lenne, idegesen bámulta a telefonját, várva, hogy felvillanjon, és Priest közölje, csak szórakoztak.

Istenem, Robbie azt kívánta, bár ne szólt volna Elliot a pultosnak, hogy ne adjon többet inni neki, mert most jól jött volna egy pohár bármi, segített volna elfelejteni, mekkora barom, amiért megmondta Priestnek, hol van.

Nem ér. Ez a faszkalap az egyetlen dolgot használta fel, amiről tudta, hogy ellenállhatatlan Robbie-nak. A hang, ahogy Julien a fülébe nyögött, és a röhejesen forró szex ígérete.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Oké, igen, elég részeg volt, hogy bevallja, neki vannak a világon a legrosszabb ötletei, de hogy pont Julienre vágyik? Ez rémes. De azóta epedezik utána, hogy meglátta a *Chef Master*ben, a negyedik részben, ahol Julien közölte egy másik versenyzővel, hogy „*suce ma queue*”. Robbie rákeresett, azt jelentette, hogy szopjál le. Ezután sokszor fantáziált arról, hogy leszopja Julient egy ipari konyhában, csupa rozsdamentes acéleszköz között.

Az volt a gond, hogy az összes ilyen képzelgésben csak ő volt meg Julien Thronton, a „Farok”. És nem volt semmiféle istenverte Priest. Robbie nem tudta, vele mihez kezdjen, de abban biztos volt, hogy valami rugdosás- és sikoltásfélébe. Nem jó értelemben.

Ahogy a zsúfolt táncparkettet nézte, Robbie arra gondolt, hogy megkeresi Elliotot, és a hátsó ajtón lelép... De aztán meglátta a két férfit, akik épp beléptek a CRUSH ajtaján.

Édes.

Jó.

Istenem.

Ehhez egyáltalán nem ivott eleget.

Julian és Priest olyan magasak voltak, mint Robbie, és azonnal felfigyeltek rájuk, ahogy beléptek a zsúfolt klubba. De Robbie-val ellentétben az ő pusztá jelenlétük, ahogy megálltak a táncparkett szélén és csendben körbenéztek, valamiféle vibrálást indított el.

Pont olyan volt, mint a karácsonyi bulin. Mikor ezek ketten együtt vannak, erőter veszi körül őket, amitől mindenki a háttérbe olvad, és megfagy. Vagy csak a vodka miatt? Robbie nem lehetett száz százalékgig biztos a válaszban.

Julien úgy festett, mint aki most lépett le a Párizsi Divathét valamelyik kifutójáról. Szürke nadrág szűk, V nyakú, burgundi vörös pulcsival és hozzá illő, kockás sállal. Elegáns volt, szexi, és nagyon